

стена предъ него се покриваше съ зловещото име Зозо написано съ едри цвѣтни букви. И всѣка буква свѣтѣше съ чудна свѣтлина, отваряше уста и се смѣеше насреща му...

Едвамъ чакъ въ зори Янко задрѣма. Ала изведнажъ спуснаха се върху него много кучета. Обиколиха го, залаяха го. Той маха съ бастуна, брани се... Маха, ала кучетата не бѣгатъ... Едно отъ тѣхъ се спусна, хвана бастуна му, друго го хвана за единъ кракъ и го дрѣпна...

Събуди се Янко падналъ отъ кревата на пода, цѣлиятъ потъналъ въ потъ...

Скочи той, облѣче се бързо и отиде на джкяна. Погледна вратата, погледна фирмата си и въздъхна съ облекчение. Нѣмаше нищо по тѣхъ. Погледна насреща. А тамъ всички стѣкла на прозорцитѣ на кафенето бѣха пикрити съ още по-едри отъ вчера букви Зозо... Зозо... Зозо!...

Слънцето блѣсна и огрѣ стѣклата. Буквитѣ свѣтнаха като живи. Янко усѣти, че тия огнени очи го горѣха като живи вжглени...

И безъ да мисли много-много, той грабна бързо единъ чукъ въ ржка и затича въ кафенето. Тамъ завари пакъ нѣколцина обуцари. Тѣ се смѣха и му се хилѣха. Янко кипна, спусна се съ чука въ ржка върху стѣклата и — прасъ, прасъ, прасъ — счупи ги на хиляди парчета.

Скочи кафеждията, скочиха всички тамъ посетители, дигнаха столове и ги заслагаха върху Янко. Той се бранѣше съ чука, ала бѣше самъ, а тѣ бѣха мнозина. Грабнаха му чука, набиха го... Пребитъ и окървавенъ го изхвърлиха на улицата.

Въ мигъ се струпа цѣлата чаршия: обуцари, шивачи, бакали, крѣчмари, чираци, деца... Викове, присмѣхъ, ругатни се понесоха отъ вси страни върху Янко. Доприпкаха и стражари и го закараха въ участъка. Бѣше счупилъ чужди стѣкла...

На другия день го освободиха, като го глобиха. Но цѣлиятъ градъ приказваше вече само за тая случка... Враговетѣ му потриваха радостно ржце. Градътъ се раздѣли на две. Противъ Янко бѣха всички обуцари, крѣчмари и всички други занаятчи. Защищаваха го като добъръ майсторъ чиновницитѣ, учителитѣ, офицеритѣ...